

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 161/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť mesta M., zastúpeného primátorom Ing. Š. Z., M., právne zastúpeného advokátkou Mgr. A. S., M., ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 648/00 a jeho uzneseniami zo 14. decembra 2001 a zo 14. januára 2004 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 262/02 a jeho uznesením zo 17. októbra 2002 a v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 169/04 a jeho uznesením z 25. júna 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 005 doručená sťažnosť mesta M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 648/00 a jeho uzneseniami zo 14. decembra 2001 a zo 14. januára 2004 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 262/02 a jeho uznesením zo 17. októbra 2002 a v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 169/04 a jeho uznesením z 25. júna 2004.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 14 C 309/99 zo 17. decembra 1999 zamietol žalobu sťažovateľa o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 12 Co 113/00 z 23. mája 2000 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu.

Dňa 14. septembra 2000 podal sťažovateľ návrh na obnovu konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 648/00, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením zo 14. decembra 2001 tak, že ho zamietol. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 Co 262/02 zo 17. októbra 2002 tak, že zrušil uznesenie okresného súdu zo 14. decembra 2001 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uznesením zo 14. januára 2004 okresný súd návrh sťažovateľa na obnovu konania opäť zamietol a po odvolaní sa sťažovateľa proti predmetnému uzneseniu krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 169/04 z 25. júna 2004 predmetné uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 17 Co 169/04 z 25. júna 2004 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Z poverenia generálneho prokurátora Krajská prokuratúra v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) listom sp. zn. Kc 2114/04 z 22. februára 2005 sťažovateľovi oznámila, že podnet z dôvodu nesplnenia základnej podmienky konania (nepreukázanie existencie dôkazu, ktorý účastník nemohol bez svojej viny použiť alebo vykonať v pôvodnom konaní) odložila.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej okrem iného uvádza: „*Odporcovia podali proti našej žalobe protinávrh o zaplatenie sumy 419.550,- Sk s prísl. z dôvodu, že sa Mesto M. podľa ich názoru bezdôvodne obohatilo na ich úkor tým, že za sporný pozemok, parc. č. 556 kat. úz. M., vyberalo miestny poplatok za užívanie verejného priestranstva, hoci táto parcela nikdy nepatrila do vlastníctva Mesta M. Okresný súd Košice - okolie tento protinávrh vylúčil na samostatné konanie a dňa 19. 10. 2004 rozsudkom č. k.: 14 C/68/00 zaviazal Mesto M. na zaplatenie sumy 120.626,- Sk s prísl.*“

Ďalej sťažovateľ uvádza: „*Postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktoré sa nezaoberali dôsledným vykonávaním všetkých navrhovaných dôkazov, bolo porušené zákonným spôsobom nadobudnuté vlastnícke právo navrhovateľa. Navrhovateľ bol rozhodnutiami súdu nezákonne a protiústavne zbavený vlastníctva a zviazaný zaplatiť sumu 120.626,- Sk s prísl.*“

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„*Uznesenia Okresného súdu Košice - okolie č. k.: 14 C/648/00, o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania zo dňa 14. 12. 2001 a 14. 01. 2004 a naň nadväzujúce rozhodnutia Krajského súdu, č. k.: 12 Co/262/02 zo dňa 17. 10. 2002 a č. k.: 17 Co/169/04 zo dňa 25. 06. 2004 zrušuje.*

Rozsudok Okresného súdu Košice - okolie, č. k.: 14 C/309/99, zo dňa 17. 12. 1999, Rozsudok Krajského súdu v Košiciach o odvolaní, č. k.: 12 Co/113/00, zo dňa 23. 05. 2000, zrušuje a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Rozsudok Okresného súdu Košice - okolie, č. k.: 14 C/68/00, zo dňa 19. 10. 2004, zrušuje.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy konania na Ústavnom súde.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 648/00 a jeho uzneseniami zo 14. decembra 2001 a zo 14. januára 2004 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 262/02 a jeho uznesením zo 17. októbra 2002 a v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 169/04 a jeho uznesením z 25. júna 2004.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že:

- uznesenie okresného súdu sp. zn. 14 C 648/00 zo 14. decembra 2001, ktorým bol okresným súdom zamietnutý návrh na obnovu konania, bolo doručené sťažovateľovi 20. decembra 2001, uznesenie krajského súdu sp. zn. 12 Co 262/02 zo 17. októbra 2002, ktorým bolo zrušené predmetné uznesenie okresného súdu, bolo doručené sťažovateľovi v marci 2003;
- uznesenie okresného súdu zo 14. januára 2004, ktorým okresný súd návrh na obnovu konania opäťovne zamietol, a uznesenie krajského súdu sp. zn. 17 Co 169/04 z 25. júna 2004, ktorým krajský súd uznesenie okresného súdu zo 14. januára 2004 potvrdil, nadobudli právoplatnosť 22. júla 2004;
- rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 68/00 z 19. októbra 2004 nadobudol právoplatnosť 7. januára 2005.

Z uvedeného vyplýva, že od 7. januára 2005, keď nadobudlo právoplatnosť posledné sťažovateľom namietané rozhodnutie, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 21. apríla 2005, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy označenými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu odmieta ako podanú oneskorene.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, i keď to sťažovateľ neuvádza v petite svojej sťažnosti, že sťažovateľ namietal porušenie označeného základného práva aj odložením jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania krajskou prokuratúrou, ktorá na základe poverenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vec odložila. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03). Z toho dôvodu generálny prokurátor nemôže

odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 14/04).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2005